

❖ **Și acest duh de frățietate cum poate fi dobândit?**

Pot să vă spun cum luptăm noi să-l cultivăm și să-l dobândim. Dacă luăm, de pildă, cuvântul Părintelui Arsenie Papacioc: „*Cine se roagă numai când se roagă, acela nu se roagă!*”, vom înțelege că nu trebuie să ne mărginim la rugăciunile de dimineață și de seară, ci trebuie să luptăm ca rugăciunea să devină o stare a noastră permanentă, o respirație. Tot la fel, o relație numai „*de Duminică*” cu ceilalți membri ai parohiei nu e o relație adevărată, duhovnicească.

Și pentru asta, încă de la întemeierea comunității noastre (când în jurul meu erau doar câțiva oameni pe care-i spovedeam), grija mea a fost să-i îndemn pe frați să se cunoască, să se apropie între ei. Pe vremea aceea eram preot slujitor la cea mai mare parohie din Belgia, unde venea foarte multă

lume din toate colțurile țării — și, în astfel de condiții, era greu să se contureze o comunitate. Dar încet, încet, am început să ne întâlnim acasă pe la câte unii dintre noi, pentru o sfeșanie, pentru un Paraclis, pentru un ceai, dar mai cu seamă pentru a începe să ne închegăm ca o familie. Și lucrurile au decurs frumos, frații au început să se apropie și să se îndrăgească. Sporind destul de repede ca număr, era tot mai greu să încapem într-o casă. Și atunci ne-am hotărât să căutăm o biserică unde să întemeiem o parohie.

Sursa: razbointrucuvant.ro
Părintele Ciprian Grădinaru (Namur, Belgia) — sau Râvna pentru “Raiul” frățietății întru Hristos în vecinătatea “Fiarei” europene. Model și inspirație pentru regăsirea comunității ortodoxe autentice, astăzi prea-uitate.

PROGRAMUL LITURGIC

- **Sâmbătă: 27 septembrie**
18:00 – Sfântul Maslu
19:00 – Cateheză
- **Sâmbătă: 28 septembrie**
18:00 – Vecernia și Litia
- **Duminică: 29 septembrie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Predica de pe munte – Iubirea vrăjmașilor*
→ *Sfântul Cuvios Chiriac Sihastrul, Sfânta Mucenică Petronia*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

♦ Nr. 42 / 22 septembrie 2013 ♦

PR. CIPRIAN GRĂDINARU FRĂȚIETATE-COMUNITATE

❖ **Părinte, e un pic ciudat că în jurul bisericii unei mănăstiri să „trăiască” o parohie atât de vie. Cum a început totul?**

E o poveste mai lungă și, până la un punct, de ordin oarecum personal. Din punctul meu de vedere, a început demult. De când mă știu, am primit în dar conștiința faptului că sunt legat de toți oamenii prin fire nevăzută. Probabil că un rol important l-a jucat și faptul că am copilarit la țară, unde

legăturile dintre oameni erau mai adânci. În plus, eram și pasionat de șah, și îmi plăcea mult și deviza Federației Internaționale de Șah: „*Gens Una Sumus*” – „*Suntem un neam*”, omenirea este o singură familie. În sensul asta, ani mai târziu, m-a bucurat John Donne, citat de Hemingway în moto-ul cărții „*Pentru cine bat clopotele?*”, unde spune același lucru: „*Moartea oricărui om mă vatămă pe mine, fiindcă mă aflu cuprins în omenire. De aceea, niciodată să nu faci întrebare: pentru cine bat clopotele? Pentru tine bat*”.

Însă toate acestea le simțeam la un nivel superficial, pentru că în vremea aceea nu eram credincios. Când Domnul m-a adus în Biserică, am început să citesc dintr-o altă perspectivă Noul Legământ și scrierile Părinților Bisericii. Și, printre multele lucruri care mă bucurau citind, am

găsit și gândul aceasta, care „plutește” în tot Noul Legământ, dar e limpede exprimat în rugăciunea Mântuitorului din Evanghelia de la Ioan: *“Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una”* (Ioan 17:21) ori în Faptele Apostolilor: *“Inima și sufletul mulțimii celor ce au crezut erau una”* (Fapte 4:32). Și mi-am zis: Biserica e locul unde se poate împlini dorul meu – să fim mai mulți laolaltă, dar să trăim ca o singură familie, ca un singur om!

Am început atunci să caut să văd cum se poate trăi aceasta. Însă la început, deși am mers pe la multe biserici și mănăstiri din țară, nu am găsit mai nicăieri o stare așa cum căutam eu. Și nu doar o stare, dar nici măcar o preocupare de a căuta starea aceasta. Peste tot – predici și învățături despre cum să mergem la biserică, cum să postim, cum să facem fapte bune, cum să ne rugăm sau numai asumări individuale ale vieții creștinești. Eram îndurerat și dezamăgit, simțeam că ne scapă esențialul. Ce diferență de duh între comunitatea creștină așa cum o vedeam descrisă în Faptele Apostolilor și cele pe care le întâlneam! Îmi amintesc că, la un moment dat, chiar îi spovedeam întristarea mea duhovnicului din acea vreme. Ne aflam într-o mănăstire „serioasă”, cu rânduieli bune și ascetice, și mi se părea că nici acolo nu era o astfel de preocupare între frați. Răspunsul Părintelui a fost pentru mine năucitor: *“N-ai altă treabă?”*.

Așa se face că o vreme am fost tare măhnit. Eram acasă, dar înconjurat de străini. Și, deși eram încredințat de sfințenia Bisericii, de faptul că doar în

Hristos este mântuire, nu pricepeam cum pot formele exterioare de evlavie (respectarea regulilor formale de mers la biserică, ținerea posturilor etc.) să-l mântuiască pe om. Nu înțelegeam cum s-a transformat lupta pentru împlinirea poruncilor lui Hristos și dobândirea virtuților în scop în sine, iar nu în Cale spre adevăratul scop – dobândirea Duhului Sfânt și a roadelor pe care le aduce: dragostea frățească, blândețea. Nu-mi puteam proiecta Raiul, pe care dintru început l-am înțeles ca Dragoste, ca și comuniune. După ce o viață întreagă m-am concentrat pe relația cu Dumnezeu meu, cu duhovnicul meu, pe rugăciunea mea, pe Liturghia mea și, eventual, pe relația mea cu câțiva frați (puțini, dar aleși pe sprânceană, conform tuturor „standardelor de calitate duhovnicească”), cum se poate, oare, în chip „magic”, odată cu intrarea în veșnicie, să încep să-mi iubesc semenii?

Însă Domnul cel bun a căutat la orbecăiala mea și mi l-a dăruit pe Cuviosul Sofronie de la Essex, omul lui Dumnezeu, ale cărui scrieri mi-au schimbat în cea mai mare măsură viața. Mare lumină, mare bucurie! I-am citit toate cărțile și am căpătat iarăși nădejde că cele la care visăm sunt cu putință pe pământ. Cuviosul Sofronie vorbește despre conștiința adamică, despre faptul că suntem cu toții frați întru Adam, părintele nostru, iar în „Cuvântările duhovnicești” dă obștii pe care o călăuzea multe îndrumări practice despre cum ar trebui să trăiască o comunitate creștină, plecând de la principiile evanghelice.

Nu mult după aceasta, Domnul mi-a dat un duhovnic bun, în jurul căruia se înfiripa o astfel de familie (monahală, ce-i drept), și iarăși m-am bucurat că se poate și în trăire, nu doar în cărți. Pe urmă am aflat – și până azi tot aflu! – că sunt mai multe astfel de parohii și comunități în țară și în lume, și m-am bucurat și mai mult.

“Scopul vieții este dobândirea Duhului Sfânt”

După alți câțiva ani, am ajuns în Belgia, unde am fost hirotonit preot. Și am început cu mai multă îndrăzneală să mă rog Domnului să-mi dăruiască să întâlnesc oameni care să-mi primească gândul, și să începem să trăim împreună câte puțin din cele cu care Hristos atât de mult voiește să ne îndulcească încă din viața aceasta. Și Domnul nu a întârziat să-mi dea astfel de frați și surori, unul câte unul. Oameni cu râvnă de mai mult, care au înțeles repede ceea ce spune Sfântul Serafim din Sarov: că scopul vieții este dobândirea Duhului Sfânt. Că toate formele de viață și expresie în Biserică (rugăciune, post, iconografie, etc.) trebuie să fie circumscrise acestui unic țel, și nu să devină scop în sine. Că nu există relativisme în Biserică. Că la biserică nu vii pentru vreun confort oarecare, ci ca să afli adevărul despre tine și despre Dumnezeu - ca premise fără de care nu se poate, pentru a începe viața duhovnicească „în duh și în Adevăr”. Că duhovnic nu e neapărat preotul la care te spovedești de mai multe ori, ci cel pe care îl asumi și care te asumă, în sensul că simți că suferă durerile nașterii tale întru Hristos, după cuvântul Sfântului Pavel. Că fără

o viață de neîncetată trezvie, de nevoință, fără a ne spovedi des și a ne împărtăși, sunt mici șanse să sporim duhovnicește – și, cu atât mai puțin, să ne mântuim. Că nu trebuie să ne mulțumim cu un „creștinism de Duminică”, în sensul că ne întâlnim cu niște oameni pe care, poate, îi știm după nume, ne rugăm lângă ei, după care „Doamne, ajută!”, „Doamne, ajută!” – „Ne vedem Duminica viitoare!” – și gata!

❖ Părinte, dar cum credeți că am ajuns să trăim un „creștinism de Duminică” în locul unui creștinism apostolic?

Cred că dacă atâția oameni care vin la biserică sunt singuri și amărâți, iar viețile multor creștini sunt vlăguite duhovnicește, răspunderea aparține atât celui ce păstorește – care ar trebui să le transmită fraților săi un chip adevărat al vieții în Hristos, întru unire, întru nevoința iubirii – cât și enoriașilor săi, care nu râvnesc și nu se silesc la mai mult. Astfel de parohii impersonale, formate din „bisericuțe” (grupuri mici), seamănă cu mănăstirile idioritmice, unde doar interesele administrative sunt comune. Și nu încetez să-mi atenționez frații și surorile întru Hristos că, dacă pierdem duhul de frățietate, vom deveni și noi încă o parohie „idioritmă”, unde fiecare caută la ale sale și unde, chiar dacă spunem frumos înainte de Crez că „Hristos e în mijlocul nostru!”, de multe ori mințim. Dacă Hristos ar fi între noi cu adevărat, legătura noastră, a unuia cu celălalt, ar fi alta.